

MOTYL

KEŽ
BUDÚCNOŠŤ
CHYSTÁ
PASCE

DVA SVETY

BEATRIX ZAŤKOVÁ

DVA
SVETY

Copyright © 2021 Beatrix Zatková
Zodpovedná redaktorka Darina Maláková
Dizajn © Motýľ design 2021
Foto na obálke © Kiselev Andrey Valerevich/Shutterstock
Vydalo Vydavateľstvo Motýľ
www.vydavatelstvomotyl.sk
Vydanie prvé. Rok vydania 2021
Tlač: TBB, a. s., Banská Bystrica

Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, ukladať do informačných systémov ani šíriť v nijakej forme, či už elektronicky, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.
Všetky práva vyhradené.

ISBN: 978-80-8164-265-4

DVA
SVETY
BEATRIX ZAŽKOVÁ

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Ned'aleká budúcnosť

Noc

Líza sa pomaly preberala zo sna. Bokom sa opierala o jeho slabiny, počula tichý pravidelný dych a cítila známu vôňu. Neotvorila oči, len sa zľahka obrátila a objala ho. Milovala tieto chvíle. Budík nezvonil, nečakali ich povinnosti, mali voľný deň, ktorý sa práve lenivo rodil. Snažila sa čo najviac natiahnuť prchavú chvíľu a oddať sa číremu šťastiu a radosť z manželovej prítomnosti. Nežne ho hladila po hrudi a ďakovala osudu, že preťal ich životné dráhy v jednom úžasnom bode. Boli spolu trinásť rokov, no jej sa zdalo, že sú zamilovaní rovnako ako na začiatku ich vzťahu. Ako vtedy, keď ju vyšetroval, operoval a napokon pozval na rande. Nič sa nezmenilo, láska pretrvávala, vášeň narastala. Nedokázala si predstaviť, čo by bez neho robila, nevedela si spomenúť na život, v ktorom nebol – vedome ten čas vytesnila a už nikdy sa ním nemienila zaoberať. Milovala svojho muža a šťastím celá bez seba sa tešila na dnešný deň, keď on nebude operovať a ona naháňať tých pár zločincov, ktorí tu ešte zostali. Vstanú, zobudia synčeka Lea, v dobrej

nálade si pripravila raňajky a spoločne podniknú výpravu za relaxom a zábavou.

Ponaťahovala sa pod prikrývkou ako rozmarná mačka a za zavretými viečkami si premietala film ich budúceho života. Zrazu ju však čosi vyrušilo. Nieкто tretí sa jej dotkol ramena a začal ním jemne triasť. Do vedomia sa jej dral hlas, ktorý ju kamsi ťahal. Odmietala ho prijať, nechcela si pripustiť jeho existenciu, pretože podkopával realitu nádherného okamihu, ktorý práve prežívala. Šiesty zmysel jej našepkával, že čosi nie je v poriadku, že jej rodine hrozí nebezpečenstvo, že ich dokonalý svet je v ohrození... „Mami, vstávaj, mami,“ hučalo jej v ušiach. „No tak! Zobuď sa konečne!“ prenikalo jej do vedomia.

„Leo, zlatko, čo sa stalo?“ opýtala sa chrapľavým hlasom svojho dvanásťročného syna, ktorého len horko-ťažko spoznala. Nezniesiteľne ju rezali oči a jazyk sa jej lepil na podnebie. „Čo to robíš?“

„No čo asi? Snažím sa ťa zobuďť.“

„Prečo, prosím ťa?“

„Prečo?“ vykrikol chlapec. „Ideme predsa za ockom! Máme tam byť o hodinu. Ak okamžite nevstaneš, nestihneme to!“

Líza si prešla suchým jazykom po suchých perách, posadila sa na posteli, snažiac sa zo všetkých síl nadobuďnúť vedomie. Hlava ju bolela, hučalo jej v ušiach a jej neutešený fyzický stav bezchybne korešpondoval s bezútešným životom, na ktorý sa nechtiac začala rozpamätávať. „Tie lieky na spanie mi nerobia dobre,“ povedala viac sebe ako synovi a spustila nohy z postele.

„Pod', mami, pomôžem ti.“

Leo, malý starostlivý miláčik, podoprel mamu a odviedol

ju do kúpeľne. Kým sa jeho dospelá zákonná zástupkyňa sprchovala, uvaril jej čaj a na posteľ prichystal čisté džínsy a tričko. Potom už len čakal – pokojný a vyrovnaný.

„Ako vyzerám?“ opýtala sa ho Líza, neúspešne sa snažiac skrotiť svoju tmavú hrivu.

Dvanásťročný chlapec sa na ňu zadíval pohľadom budúceho muža. „Si tá najkrajšia mama na svete. Niekedy mám pocit, že sa mi len snívaš.“

„Si ten najroztomilejší klamár na svete, a jedno viem isto – nesnívaš sa mi. Si skutočný. Ty si skutočný.“

Leo sa usmial smutným úsmevom predčasne dospelého dieťaťa a vyzval matku: „Obuj si tie čierne topánky, vonku prší.“

„Vážne?! Nevšimla som si.“

„To nič, mami, hlavne, že už si hotová. Rýchlo do auta a vyrážame.“

Líza zmeravela. „Do auta?“ šepala. „To asi nepôjde, zlatko, nemám na tento týždeň voľné kilometre, minula som ich včera, keď som ťa viezla na rehabilitáciu. No a batéria... Zabudla som ju dobiť.“

Malú strohú chodbičku naplnilo ticho, a to začalo Lízu neznesiteľne dusiť. Najviac by ju potešilo, keby ju skutočne zadusilo, aby už nikdy viac nemusela zazrieť sklamanie v detských očiach. Radšej smrť ako smútok syna, to bola jasná voľba. Naďalej však žila a dýchala, tak ako včera, pred týždňom, mesiacom... rokmi. Ničoho iného v podstate nebola schopná – len žiť a dýchať.

„To nič, mami, je toho na teba veľa... v poslednom čase,“ odvetilo chlapča vecne a rozhodne. „Pôjdeme ekobusom. Budeme síce meškať, ale ocko nám určite nikam neujde, tým si môžeme byť istí.“

Líza sa v očiach zaleskli slzy. V poslednom čase? Posledný čas trvá už dva roky! „Prepáč mi, zbabrala som to. Ako všetko. Odpustíš mi?“

Leo, odomykajúc vchodové dvere, utrúsil: „Nehnevám sa, mami.“

Ekobus bol poloprázdny – tak ako vždy a tak ako všetko. Poloprázdne kiná, vyľudnené športoviská, opustené obchodné centrá. To, čo kedysi slúžilo deviatim miliardám ľudí, dnes využívala necelá jedna miliarda. Nepotrebné stavby sa priebežne búrali a ustupovali stále viac bujnejšej a prekvitajúcej prírode. Konglomeráty sa zmenšovali, zalesnené plochy rozširovali. Búracie práce však nenapredovali v dostatočnom tempe a tak kde-tu zostávali mestá duchov s chátrajúcou infraštruktúrou a číhajúcim nebezpečenstvom.

Ľudia sa stretávali minimálne. Veď načo aj? Pohodlie domova im poskytovalo všetko potrebné – od učenia, práce, nákupov, ktoré k nim dopravovali ekologicky a zároveň ekonomicky, až po šport a zábavu. Ak sa rozhodli socializovať, poslúžil im online videohovor – bol príjemný, neinfekčný a nezaťažoval planétu presunom zúčastnených. Elektrické ekobusy sa hojne využívali, no vzhľadom na stále sa znižujúci počet obyvateľov planéty – poloprázdne.

Ten, v ktorom sa viezli, bol jeden z najnovších a najmodernejších, pretože na svoju činnosť nepotreboval vodiča. Leo sedel pri okne. Prstom na sklo vyťukal pár informácií a v okamihu už sledoval na okennej tabuli najnovší videoklip svojej obľúbenej virtuálnej kapely.

Líza tupo civela pred seba. Nevšímala si hustý les, ktorý sa mihal za oknom, ani srny a jelene pasúce sa v diaľ-

ke. Sústredila sa na svoj stav. Bolesť hlavy bola slabšia, depresia bez zmeny, koncentrácia sa mierne zvýšila. Zistila to pomocou mobilného zariadenia, ktoré bolo perfektne prepojené s jej telom aj mysl'ou. Zodvihla pohľad od prístroja a začala kontrolovať, či má oblečené nohavice, či nevybehla len v podprsenke a či má obe topánky rovnaké. S úľavou usúdila, že je všetko v poriadku, aj keď celkom istá si nebola. Rozhodla sa netrápiť. Napokon, veď na to má Lea – nikdy by ju nepustil do sveta neupravenú. A tak si začala prezerat' ľudí v ekobuse. Premýšľala nad tým, či aj oni majú podobné problémy a koho z nich postihlo rovnaké nešťastie ako jej malú rodinu. Možno tú paniu v stredných rokoch. Jej zamyslená zvädnutá tvár skrýva veľa bolesti, to je isté. Mladé dievča s modrými vlasmi, sledujúce na okennej tabuli akýsi šialený film, vyzeralo šťastne. Pán tam celkom vpredu by mohol byť vážny kandidát na nedávnu životnú stratu – spustené plecia, sivé vlasy, zápach samoty, ktorý sa istotne okolo neho šíri... *On to bude! Možno máme namierené na rovnaké miesto*, pomyslela si Líza. Nie, nemáme, všetci sú už tam, len moje dieťa bude meškať. Nestihne otvorenie pre svoju nezodpovednú vyšinutú matku.

„Mami!“

„Áno, synček?“ vyhľadla Líza.

„Vystupujeme.“

Z ekobusu vyskočili rovno do kaluže. Pršalo a fúkal silný vietor. Mali by sa z toho tešiť, veď životodarná vlaha pomáha planéte v jej rozkvet, no práve teraz sa im dážď veľmi nehodil. Líza, samozrejme, zabudla na dáždnik, a tak po pár sekundách boli do nitky premoknutí a uzimení. Vietor začal fúkať zo severu a po krásnych slnečných dňoch

im priniesol nemilé prekvapenie. Nezostávalo im iné, len neotáľať, rázne vykročiť a napredovať k cieľu, ktorým bola biela budova črtajúca sa na druhej strane cesty, utopená v sýtej zeleni rozľahlého parku. Dlhé roky chátrela, bola určená na kontrolovaný odstrel, no v poslednej minúte sa rozhodlo o jej opätovnom využití. Zrenovovali ju, nákladne vybavili a dnes začala slúžiť svojmu novému vysokošpecializovanému účelu. Keď bola Líza v Leovom veku, hrávala sa tu s kamarátmi a bratom na schovávačku. Rodičia sa o tom nesmeli dozvedieť, báli sa úrazu, bolo to nebezpečné a zakázané. Bezstarostne a úspešne to pred nimi tajila a ani vo sne by jej nenapadlo, že spojenie s touto budovou bude pevné a kruté, že jej prinesie úplne iný druh bolesti, akaj sa kedysi obávali jej rodičia.

Ako sa blížili k vstupným dverám, Líza si prečítala monumentálny nápis na mramorovej tabuli: *Ústav globálnej zdravotnej starostlivosti o dlhodobu odpojených pacientov.*

Dvere sa otvorili a oni vbehli dovnútra mokří a udychčaní. Vstupná hala bola priestranná, biely mramor pôsobil sterilne, zariadenie minimalisticky. Minuli zopár zdravotníckych pracovníkov a prešli k panelu, z ktorého Leo okamžite pomocou pár kliknutí zistil, kam sa majú vydať. „Zasadacia miestnosť je na najvyššom poschodí. Tamto je výťah. Poď, musíme si pohnúť.“

Líza poslúchla svoje dieťa, a keď vystupovala z neosobného chladného výťahu, ďakovala osudu za malý poklad po svojom boku, bez ktorého by tu už dávno nebola.

„Číslo dverí osemstoosemdesiat. Rýchlo, mami, bež! Dúfam, že ich tam ešte zastihneme.“

Napokon sa im dvere, nad ktorými na displeji svietilo číslo 880, podarilo nájsť. Otvorili sa samy a dvaja premok-

nutí, zbedačení nešťastníci sa vrátili do zasadacej miestnosti. Líza si okamžite uvedomila, že sála je plná ľudí, sledujúcich na veľkoplošnej obrazovke akýsi dokument. Vlastne si ani nespomínala, že by niekedy videla toľkých ľudí pokope. Mohlo ich tam byť hádam... aj dvesto. Ich neskorý príchod nevyvolal žiadne veľké pohoršenie, len zopár prítomných k nim otočilo hlavu, no bez väčšieho záujmu sa znova odvrátili. Matka so synom si teda v čo najväčšej tichosti prisadli k mužovi a dievčatku o niečo staršiemu od Lea. Líza sa zo všetkých síl snažila upokojiť si búšiace srdce, ktorého maratón tepov ju znepokojoval, a zároveň sa pokúšala zvoľniť dýchanie a zmierniť neznesiteľnú triašku spôsobenú ťažkou nocou a ľadovým vetrom. Mokré džínsy ju chladili, z trička jej kvapkala voda a vlasy sa jej lepili na zátylok. Ak si ráno myslela, že čierne kruhy pod očami sú jej hlavný problém, momentálne pochopila, že nikdy nie je tak zle, aby nemohlo byť ešte horšie.

Leo si žiadnu nepriazeň osudu nepripúšťal, zvieral mamiinu ruku a očami pripichnutými na veľkoplošnú obrazovku hltal program, ktorý prítomných oboznamoval s priebehom renovácie budovy a neskôr s jej technickým a personálnym vybavením.

Líza cez veľkú hlavu statného muža, ktorý sedel pred ňou, takmer nič nevidela, a tak si začala obzerat' všetkých navôkol. Muži, ženy, osoby neistého pohlavia, mladí, starí – plná sála ľudí, ktorých spájala jedna udalosť. Nepoznala však nikoho. Muž vedľa nej podal dievčaťu, podľa všetkého dcére, fľašu s vodou. Líze sa zrazu zazdal akýsi povedomý. Bol približne vo veku jej manžela, mal hnedé vlasy, široké plecia, bol zjavne vysoký, voňal mydlom a čistotou.

Líza sa od neho inštinktívne odtiahla, nakoľko mala pocit, že je neupravená, zanedbaná a smrdí akurát tak mokrým zatuchnutým psom. Nevedela sa však ubrániť pocitu, že toho príťažlivého muža odnikade pozná, no za ten svet si nedokázala spomenúť odkiaľ. Čoskoro sa tým prestala trápiť. Aj tak by na nič neprišla. To je celá ona – nepozorná, nesústredená, zábudlivá.

Dokument sa zrazu skončil a sálou sa začal niesť búrlivý potlesk. Líza sa pridala, aj keď v podstate nevedela, čomu tleska – dav ju strhol ako vždy. Zrazu sa za mikrofón postavil muž v bielom plášti, o ktorom sa následne prítomní dozvedeli, že je lekár a zároveň riaditeľ tohto nového, moderného a špičkovy vybaveného ústavu. Všetkých ubezpečil, že o ich rodinných príslušníkov tu bude postarané na najvyššej profesionálnej úrovni a že akékoľvek obavy nie sú na mieste. Dozvedeli sa, že v každej izbe je hospitalizovaný iba jeden pacient, ktorému je k dispozícii zdravotná sestra dvadsaťštyri hodín denne. Vysvetlil im, že lekári s atestáciou z neurológie sú tí najlepší v štáte a s absolútnou istotou sa im podarí v spolupráci s vedcami, programátormi, umelou inteligenciou a ďalšími interdisciplinárnymi špecialistami vrátiť pacientov do normálneho života.

Líza sa nevedela sústrediť. Jediné, čo ju zaujímalo, bol jej manžel a chvíľa, keď ho opäť po dvoch rokoch uvidí. Silou vôle tlačila minúty na svojom mobile dopredu a tuho stískala synovu ruku.

„Mami, to bolí,“ šepol Leo.

„Prepáč, synček. Len sa neviem dočkať.“

Muž sediaci vedľa sa na oboch milo usmial. Líza si všimla, že má prívetivú tvár a v lícach jamky.

Nasledoval dokument, ktorý poukazoval na najnovšie výdobytky štátneho zdravotníctva, a potom to konečne prišlo. Riaditeľ ústavu obklopený svojím tímom ukončil úvod stretnutia a vyzval prítomných, aby sa premiestnili k izbám, kde ležia ich blízki.

Líza sa nervózne rozbehla k východu, ťahajúc syna za sebou. „Aké má číslo izby?“

„Neviem, mami, prišlo ti to do mailu.“

Pomocou mikroskopického čipu, ktorý mala implantovaný v mozgu, sa okamžite spojila s mailovou schránkou vo svojom mobilnom telefóne. „Číslo štyristodvadsať. Kde to tak môže byť?“

„No predsa na štvrtom poschodí. Zbehneme tam po schodoch, bude to rýchlejšie,“ odvetil Leo.

Chodba sa začala zaplňovať ľuďmi. Všetci sa snažili čo najskôr dostať k tým správnym dverám, na malú chvíľu sa ústav pre dlhodobu odpojených zmenil na veľké mravenisko a hučalo to v ňom ako v úli. No razom všetko ustalo. Každý našiel to, čo hľadal – konkrétne Líza s Leom nemocničnú izbu číslo 420. Stáli pred ňou a poslušne čakali na zdravotnú sestru, ktorá otvorí dvere bez kľučky a umožní im dlhoočakávané stretnutie s milovanou bytosťou. Ako tak stáli, všimli si, že na vedľajšej izbe musí ležať rodinný príslušník muža a dievčatka, ktorí pred malou chvíľou sedeli v zasadacej sále hneď vedľa nich. Vymenili si milé úsmevy, no na ich tvárach sa zračilo pohnutie a netrpezlivosť.

Líze sa zezdalo, že odpadne. Vzrušenie, radosť miešajúca sa so strachom a dlhé mesiace čakania ju náhle premohli, nevedela sa nadýchnuť, zatackala sa a začala sa popri stene zosúvať k zemi.

„Mami!“ skríkol Leo.

Vtom k nim priskočil sympatický muž s jamkami v lícach, zachytil Lízu a v náručí ju odniesol k neďalekému kreslu. „Ste v poriadku?“ opýtal sa jej.

„Nie. Vlastne áno,“ vyjachtala. „Len som sa zrazu nedokázala nadýchnuť, zakrútila sa mi hlava a... Ale už je dobre.“

„Postarám sa o ňu,“ ozval sa Leo a odtisol muža.

V tom momente zaznel signál, na ktorý všetky zdravotné sestry otvorili im zverené dvere a vyzvali prítomných, aby vošli a strávili pätnásť minút so svojimi blízkymi.

Na to, čo sa dialo potom, si Líza spomína len veľmi hmlisto. Po väčšine detailov jej v mozgu nezostala žiadna pamäťová stopa. Nevšimla si obrovskú rozlohu miestnosti ani množstvo prístrojov, ktoré sa v nej nachádzali. Neuvedomila si strohosť a nepocítila chlad sálajúci z tohto miesta, nevidela hadičky, infúzie ani nekonečné množstvo odtieňov bielej, ktorá v neútulnej mrazivej izbe nenachádzala konkurenciu. Nevedela ani o triaške, ktorá sa jej opäť náhle zmocnila, a nezapamätala si ani jediné slovo zo sestričkinej reči plnej pokynov. Jediné, čo vnímala a na čo nikdy nezabudne, bola tvár jej milovaného muža. Jeho privreté oči, jeho pery, brada, vlasy, odtieň pokožky. Pár nových vrások, šediny na sluchách... výraz pokoja. Pocit, ktorý zanechal dotyk, radosť, čo sa zrodila z blízkosti, a nekonečný smútok, ktorý spôsobilo opätovné odlúčenie.

Prišla k sebe vlastne až v momente, keď znova pocítila na tvári studené kvapky dažďa. Vietor sa oprel do jej stále mokrých vlasov, chlad sa predral až na pokožku a nútil ju precitnúť.

„Mami?!“

„Áno, zlatko?“

„Prídeme opäť zajtra?“

„Určite áno.“

Stáli pred bielou mramorovou budovou, ktorá skrývala milovaného človeka, pozerali si navzájom do očí a bez akýchkoľvek slov vedeli, čo sa v tom druhom odohráva.

„Radi by sme vám navrhli odvoz, ak s tým súhlasíte. Ste premoknutí a my tu máme auto,“ ozval sa zrazu akýsi prívetivý mužský hlas spoza ich chrbtov.

„To nie je potrebné,“ odvetil Leo mužovi, ktorý sa im celý čas plietol popod nohy. Zároveň hodil namrzený pohľad na dievča o niečo staršie od neho, stojace neďaleko. „Ahoj, Matilda.“

„Ahoj, Leo,“ odvetila dievčina o nič vládnejšie.

„Vy sa poznáte?“ prekvapene sa opýtala Líza.

„Naše deti chodia do tej istej triedy, no a my dvaja sa stretávame na online rodičovských schôdzach,“ odvetil vysoký, dobre stavaný muž s jamkami v lícach.

Líza len nepričítne gánila, veľmi dobre si to uvedomovala, no nedokázala s tým nič urobiť.

Muž sa usmial. „Vy ste si ma asi nikdy nevšimli, všakže? To nič. Volám sa Alex, toto je moja dcéra Matilda. Radi vás odvezieme domov. Ste úplne premoknutí.“

Líza sa pokúsila o úsmev, no podarila sa jej iba neestetická grimasa, za ktorú sa okamžite znenávidela. „Ja som Líza a môj syn sa volá Leo.“ Náhle si uvedomila, akým zúboženým dojmom musí pôsobiť, keď jej cudzí ľudia ponúkajú pomoc.

„Teší ma,“ odvetil Alex. „Auto mám na parkovisku.“

Ani nevedeli ako, a o pár minút už všetci štyria sedeli v Alexovom elektromobile.

„Bývame tu neďaleko, v Brezovej aleji,“ odovzdala mu Líza užitočnú informáciu.

„Tak to máme po ceste. My ideme o kúsok ďalej, do Údolia javorov,“ odvetil mladý muž a rýchlym pohľadom skontroloval deti na zadnom sedadle.

Líze padol pohľad na mocné ruky so svalnatými predlaktami, ktorými ovládal volant. Potom jej zrak sklzol na jeho stehná a zhlboka sa nadýchla príjemnej mydlovej vône. Čo to stvárať? zdesila sa. Čo sa to so mnou deje? nevychádzala z údivu. „Koho tam máte?“ opýtala sa stroho.

„Manželku,“ odvetil.

Chvíľu sedeli v tichosti.

„Manžel?“

„Presne tak,“ zašepkala Líza.

Deti vzadu spoločne mlčali a hľadeli do svojich mobilných zariadení. Cesta pretínajúca hustý les sa začala kľukatíť, čo značilo, že sa blížia k Brezovej aleji. Stále husto pršalo, konáre stromov kopírovali smer vzráňajúceho sa vetra, ranná prehánka sa zmenila na poriadny nečas.

Brezovú aleju tvoril nádherný hustý háj, v ktorom sa strácalo zopár malých, strohých domčekov.

„Tu nám zastavte, prosím,“ ozvala sa Líza, prstom ukazujúc na sivý dom.

Alex zastal a jedným kliknutím otvoril dvere elektromobilu.

„Ďakujeme za odvezenie,“ dodala a v mysli sa zaoberala otázkou, ako dlho bude schnúť načisto premočené sedadlo, ktoré po sebe zanechá.

„Nemáte za čo. S radosťou aj nabudúce,“ odvetil muž.

Líza bežala so svojim synom v ústrety domovu a v duchu sa preklínala za predstavu tých dvoch jamiek, ktorej sa nevedela zbaviť.

Mikročip v Lízinom mozgu, ktorým dokázala bezkontaktne komunikovať s rôznymi zariadeniami, bol neoddeliteľnou súčasťou existencie ľudstva. A nebol jediný. Dokopy ich mala Líza v hlave desať. Umožňovali jej zistiť, v akej kondícii sa nachádza jej telo – počet tepov, telesnú teplotu či krvný tlak. Vďaka nim si sťahovala do mozgu akékoľvek informácie z internetu, zapla sporák alebo robotický vysávač, odomkla dvere, platila účty, vytáčala telefónne čísla. Stačilo len pomyslieť si.

História týchto mikročipov sa začala písať v roku 2016, keď fenomenálny Elon Musk, zakladateľ firmy Tesla, oznámil, že jeho spoločnosť Neuralink pracuje na miniatúrnom zariadení, ktoré dokáže prepojiť ľudský mozog s počítačom. Odvtedy prešlo veľa času a nápad geniálneho vizionára sa stal skutočnosťou. Bez Muskovho mikročipu sa nik nezaobíde. Čipy sú bezbolestne implantované do mozgu a tok dát zabezpečujú vlákna zložené z tisícov elektród, ktoré nepoškodzujú ľudské tkanivá. Zákrok sa dá porovnať s prepichnutím ušných lalôčikov, je bezbolestný, rýchly a podstúpi ho každé dieťa vo veku pätnásť rokov. Vlákna sa vkladajú pomocou robotického systému podobného šijaciemu stroju, ktorý sa dokáže vyhnúť jemným cievam a nepoškodí žiadne z mozgových centier. Čipy dokážu zachytiť informácie z neurónov a bezdrôtovo ich pomocou vlákien prepraviť do akéhokoľvek inteligentného zariadenia. Mnoho ľudí vďaka tejto technológii nadobudlo stratené zdravie. Ochrunutí pacienti sa dokážu opäť pohybovať. Signály z mozgu ovládajú ich bioprotézy a dokonca celé robotické skelety. Mnohé ochorenia ako skleróza multiplex alebo Parkinsonova choroba sa stali minulosťou. Ľudstvo začal trápiť iný problém – vysokovypelá umelá inteligencia, s ktorou človek

postupne prestal držať krok. Ale pomocou mikročipov sa vytvorilo úplné rozhranie medzi ľudským mozgom a strojom, čím oba tieto subjekty splynuli do zmysluplného celku.

Vďaka týmto neoceniteľným zariadeniam sa mohla Líza na sklonku dňa spojiť so svojou jedinou priateľkou Emou pomocou videohovoru. Obrovská obrazovka stojaca oproti pohodlnej sedačke zažmurkala magickým okom a okamžite sa na nej zjavila Emina pekná tvár. „Ahoj, Líza. No ako bolo? Zvládla si to? Rozprávaj! Ako sa má Adam?“

Líza si prešla rukou po umytých a vyfénovaných vlasoch a zabalila sa do deky, aby konečne porazila triašku, ktorá neustúpila ani po horúcej sprche. „Bolo to strašné.“

„Vyzeráš zničená,“ vzdychla Ema. „Nechám ťa odpočívať? Možno potrebuješ byť sama. Urovnať si myšlienky.“

„Nie. To je v poriadku. Potrebujem blízkeho človeka.“

„Tak rozprávaj.“

Líza sa zhlboka nadýchla. „Bolo to ako... ako keď po dvoch teplých zimách opäť napadne sneh. Znovu počuješ jeho známe vŕzganie pod nohami, cítiš jeho vôňu, vločky na tvári, zvláštny pocit, keď sa ti roztápa v dlaniach, vnímaš jeho farbu a odlesky slnka od drobných krištáľov. Bolo to... ako zázrak.“

„Starajú sa o nich dobre?“

„No... To vlastne neviem. Nič som si nevšimala. Zaujímal ma jedine Adam. Vyzeral... akoby spal. Zdalo sa mi, že keby som ho pohladila, určite by sa zobudil.“

„A čo Leo? Ako to znášal?“ opýtala sa Ema. V jej hlase bolo badať obavu.

„Lepšie ako ja,“ odvetila Líza a odpila si z teplého čaju. „Pred chvíľou mi povedal, že tie prístroje, ktoré jeho otca držia pri živote, sú absolútne spoľahlivé, vraj to má všet-

ko naštudované. Odišiel do svojej izby, určite teraz hovorí s mojou mamou.“

„A čo bude ďalej?“

„To neviem. Zajtra tam po práci opäť zídjem. Dúfam, že už budem pokojná a hlavne príčetná. Dnes som sa veľmi nevyznamenala. To tie tabletky na spanie. Nerobia mi dobre.“

Ema sa venovala umeleckej tvorbe. Stala sa uznávanou maliarkou, jej obrazy išli na dračku, vďaka tvorbe sa zoznámila s množstvom zaujímavých a vplyvných ľudí a sama sa stala významnou osobnosťou. „Nechápem, prečo vlastne stále pracuješ. Všetci predsa dostávame garantovaný základný príjem. Zapriahli sme robotov, a je to tak dobre. Umelá inteligencia je tu na to, aby sme sa mohli venovať našim záľubám, rozvíjať kreativitu. Chodiť každé ráno na ôsmu do nejakej kancelárie, a to dobrovoľne, je čisté bláznovstvo.“

„Policajná práca si vyžaduje aj ľudské zastúpenie. Dobre vieš, že umelá inteligencia na to nestačí,“ odvetila Líza. „A je tu aj čosi iné. Potrebujem denný režim, pravidelný rytmus, stretnutia s kolegami a hlavne... Keď som sama, nedokážem robiť nič iné, len myslieť na Adama. Tak sa žiť nedá.“

„Zlatko, neutápaj sa v pesimizme. Pozri, dnes som dokončila obraz,“ zanôtila extravagantná Ema a už aj priateľke ukazovala veselú pestrofarebnú mazanicu – moderné čudo, ktoré by odborná verejnosť zahrnula superlatívmi. „Čo povieš?“

„Nádherný!“

„Je tvoj!“

„To azda nie?!“ zaúpela Líza. Nebola z tých, čo nachádzali záľúbenie v abstraktných umeleckých dielach.

„Prestaň! Nazvala som ho *Návrat*. Je radostný, hrá farbami, prinesie ti šťastie. Viem to!“ nedala sa Ema. „Zašlem ti ho najbližším rozvozom.“

„Mám ťa rada.“

„Ja teba tiež,“ odvetila Ema a poslala kamarátke virtuálny bozk.

Líza s Leom sa uložili tesne pred zotmením, dnešný emóciami nabitý deň ich stál množstvo psychických aj fyzických síl. Leo sa ešte chvíľu v posteli učil a pozeral seriál. Líza aj napriek tomu, že bola na smrť vyčerpaná, nedokázala zaspáť. Dokola si premietala uplynulý deň, snažiac sa vybaviť si každý jeho detail, no jediné, čo videla, bola Adamova tvár. Bol stále krásny, živý a zdravý. Tak prečo? Prečo sa nepodarilo obnoviť činnosť neurónov? Kde sa mohla stať pri takej vyspelej technike chyba a kedy konečne dôjde k vytúženému reštartu? Prečo na to nik nedokáže prísť? Je to absurdné.

Prehadzovala sa z boka na bok, zrátala všetky ovečky sveta, no spánok neprichádzal. Rozhodla sa napiť vody, a tak sa v tichosti domotkala do kuchyne. Na digitálnom prehrávači fotografií, ktorý mala položený na kuchynskej linke, sa zrazu zjavila Adamova usmiata tvár. Myšlienkovým pokynom začala posúvať fotografie na displeji, až pokým neprišla k tej, ktorú hľadala. Bola na nej s milovaným mužom. Chvíľu postála, no opäť sa jej zmocnila zimnica. Skontrolovala Lea, ktorý pokojne spal, a s pohárom vody v ruke sa vrátila do postele, zakuterala sa do prikrývky a snažila sa zadriemať. Myšlienky jej odbehli k mužovi s jamkami v lícach. Ako sa volá? Nevedela si spomenúť. Ich deti sú spolužiaci. To jeho dievčatko však vyzerá minimálne na pätnásť. Pri súčasnej chorobnosti to